

מותר ושלל בדקדוק, אין הדבר כן, אלא יש בהם פנימיות ורמז עצום", לפעמים בגמרא יש לשונות שנראים בשטחיות קשים ומיותרים, ולכאורה קשה למה כתבו חז"ל בצורה כזו ולא באופן ישר ופשוט, אלא שבכוונה כתבו כך כי באו ללמד בזה דבר מה, כגון מה שאמרו חז"ל (קידושין מ.). "אמר רב הונא כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה הותרה לו, הותרה לו סלקא דעתך? אלא נעשית לו כהיתר". וצריך להבין מכיון שאין הכוונה הותרה ממש א"כ למה לכתחילה לא אמר רב הונא נעשית לו כהיתר, ולמה אמר הותרה לו, והוצרכו לשאול על דבריו ולומר תשובה? אמנם כאן אפשר להבין את דברי הגמרא גם לפי הפשט, כי רב הונא רצה להדגיש שמי ששנה בעבירה איבד את ההרגשה בחומר החטא ובגרירותו, עד שבהרגשתו העבירה הזו היא מותרת לכן אמר 'הותרה לו', אך מכיון שבאמת העבירה חמורה ואסורה בפעם השלישית באותה מידה כפי שהיתה לפני שחטא בפעם הראשונה, לכן תיקנה הגמרא את הלשון ואמרה 'נעשית לו כהיתר'. אבל בלשונות הגמרא כאלו בודאי יש כוונות פנימיות המתאימות בדיוק ללשונות הגמרא כפי שנאמרו ונכתבו בתחילה בלי תיקון.

אח"כ 1234567

ה"שומר אמונים" בהמשך דבריו מביא על כך דוגמא:

"כגון הא דאיתא בבבא קמא (לט:) ת"ר שור חרש שומה וקמן שנגחו רבי יעקב משלם חצי נזק, ופריך רבי יעקב מאי עבידתיה? מה עשה רבי יעקב שהוא חייב לשלם "אלא אימא רבי יעקב אומר משלם חצי נזק עכ"ל, ומי שלא ידע הסוד שרמזו באמרו רבי יעקב משלם, תמה ודאי ויאמר דקארי לה אמאי קארי לה" מדוע היתה הגמ' צריכה לומר בלשון שגויה לכאורה, ועל זה לשאול שאלה ולתרץ "הלא התירוץ פשוט כי איך יעלה בדעת להבין דרבי יעקב משלם חצי נזק, אבל האמת הוא שכוונו להעידנו על סוד נסתר", שנתפרש בכתבי האריז"ל, "כלל העולה כי כל דברי רבותנו ז"ל הם אמיתיים ומצודקים באין נפתל ואין עיקש", וכל דבריהם גם במקום שלשונם נראית לנו מוזרה וקשה, הם מתאימים בדיוק לפנימיות המכוונת בלי חסר ויתר "ולא יבין אותם בעצם אלא מי שמילא כרפו בהקדמות חכמי האמת". כי הוא מבין את הסודות הפנימיים של מאמרי חז"ל ועי"כ הוא מבין את לשונם באופן מדויק.